

A biztonság

Napjaink egyik legfontosabb kérdését járjuk körül: mit tehetünk munkánk, levelezésünk biztonsága érdekében.

A számítógépek biztonsága növelésének kérdése egészen a kezdetekig nyúlik vissza, amikor a gépek még szobányi méretűek voltak. A fejlesztők elsősorban üzembiztonságra törekedtek, ha valami mégis elromlott, az alkatrészeket kicserélték fehér lepedőkre és megpróbálták megtalálni a hibát. Ebben az időben a gépek állásideje még több volt, mint a hasznos számításokkal töltött idő. Miután az üzembiztonságot nagymértékben sikerült megemelni (több időt dolgozott a gép, mint amennyit állt), az adatok

és a folyamatok biztonságát kellett megoldani. Mivel egyre több felhasználót kellett kiszolgálni, a felhasználók biztonsága szintén égető feladattá vált. Lassan elterjedtek a PC-k (Personal Computer – személyi számítógép), amelyek egyszerre csak egy embert szolgáltak ki, és hálózati kapcsolat nélküli különálló egységek voltak. Ezeknél – viszonylag kis méretük következtében – az adatok védelme mellett a biztonság már fizikai biztonságot is jelentett. Nem is

olyan régen kezdődött el a PC-k hálózatba kapcsolása, amivel ismét rengeteg, a régi szép nagygépes időkben már felfedezett és megoldott gonddal találhattuk újra szemben magunkat. Rendszerünk, adataink, felhasználóink védelmét úgy kellett megoldani, hogy személyes adataikhoz rajtuk kívül senki se férhessen hozzá, a rendszerben azonban olyan részek is legyenek, amelyeket mindenki használhat. Egy helyi hálózaton, feltéve, hogy a rendszer minden biztonsági követelménynek megfelel (ilyen azért nem nagyon akad, kivétel, ha gépünket kikapcsolt állapotban a pincében befalazva tartjuk!), a felhasználó és jelszava a „leggyengébb láncszem”. A felhasználók sokszor nagyon egyszerű jelszavakat használnak, például a kedvesük, gyermekük, aranyhaluk nevét, esetleg a születési dátumokat. Így aztán ne is csodálkozzon senki, hogy a hálózaton egy másik ember is hozzáférhet a legtitkosabb adataihoz, és ez akár az állásába is kerülhet, például mert nem védte megfelelően a cég adatait. Ezekután megjelent az Internet és elszabadult a pokol. Az Internet sok-sok alhálózatból összeálló nagyhálózat. Míg helyi hálózatunkon öt, tíz, esetenként több száz gépet kellett csak kordában tartani, úgy az Internet megjelenésével számtalan gép kapcsolódhatott egymáshoz. Ennek a legnagyobb hátránya az, hogy a különféle rendszerek gyenge pontjait kihasználva szinte bármit megtehetünk, amit nem szégyellünk. Nap mint nap hallani a híreket különféle rendszerfeltörésekről, honlapcserékről, vírusfertőzésekről. A hibákat az emberek elsősorban ott követik el, hogy nem törődnek a biztonsággal, vagy ha törődnek is vele, csak másodlagos szempontként veszik figyelembe. Mennyi kellemetlenségtől kímélhetnénk meg magunkat, ha alkalmaznánk az alapvető megoldásokat!

Csontos Gyula